

[Emmert Andersen]

straffelse, og det er jo faktisk det, der sker her. Meningen var selvfølgelig, at vi skulle opdrage på hinanden, og det er det måske også her, men jeg synes i virkeligheden ikke, det er særlig tiltalende. Det mener de erhvervsledere, jeg har talt med, heller ikke.

Jeg vil ikke citere, hvad de har sagt, for det er for grimt. Jeg ville ikke sige det på samme måde selv, men jeg er nok lidt enig med dem.

Vi kunne nok gøre det lidt bedre. Ved f.eks. at bruge fem cifre i stedet for de tre, der er foreslået, kunne vi måske finde en løsning på det.

I øvrigt synes jeg, at hr. Klaus Hækkerup egentlig sagde det så udmærket, nemlig at det, vi skal, er at lave et erhvervsliv, som af sig selv og på normal vis ansætter disse unge mennesker. For at de naturligvis skal have en chance her i tilværelsen, er vi enige om, men ikke om den måde, der her er foreslået.

Glønborg (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører på området, hr. Lysholm Christensen, er optaget af møde uden for dette hus, skal jeg på hans vegne sige, at vi har konstateret, at regeringen og Socialdemokratiet den 10. maj indgik en aftale om sikkerhed for et tilstrækkeligt antal lære- og praktikpladser.

Vi har naturligvis med spænding ventet på, hvordan aftalen skulle udmøntes, og vi glæder os over, at der tages initiativer i sagen.

Problemstillingen er velkendt efter adskillige debatter her i Folketinget igennem de senere år, så den skal jeg ikke bruge tid på.

Men det er vel med denne sag som med arbejdsløshed, nemlig at der selv i tider med fuld beskæftigelse vil være en gruppe borgere, som af mange forskellige grunde ikke kan placeres og fastholdes i et job. På samme måde med praktikpladser: Der vil formentlig altid være en mindre gruppe unge, der ikke kan findes praktikplads til. Virksomhederne vil skønne, at udbyttet af en aftale vil være for ringe for begge parter.

Dette synspunkt er blevet understreget af en artikel i dagbladet Børsen den 14. november, hvor et vikarbureau udtrykker sin skuffelse over den meget ringe interesse for et gratis jobkursus.

Dermed kan det foreliggende forslag let blive en tung byrde for erhvervslivet: Man bliver tvunget til at løse et problem, som måske hører

hjemme et helt andet sted i samfundshusholdningen.

Konkret vil jeg pege på forslaget om den branchemæssige forpligtelse. Ligesom andre ordførere, der har været inde på det, finder også Kristeligt Folkeparti det uheldigt, at de flinke virksomheder, som har opfyldt deres forpligtelse inden for en branche, skal straffes, hvis andre ikke gør det. Så det punkt i lovforslaget må vi tage et klart forbehold over for.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har haft en bunden opgave: Der foreligger en klar aftale, som blev udmøntet i lovsform i foråret. Den siger, at pengene til denne praktikpladskompenserende undervisning og udstationering m.v. skal hentes via AER, som der står, altså via Arbejdsgivernes Elevrefusion.

Da vi nåede til den 1. oktober, som var forudset som skæringsdatoen, og situationen skulle vurderes, sendte jeg på selve dagen et forslag til høring i Arbejdsgivernes Elevrefusions bestyrelse. Dette forslag var sådan, som hr. Bonde Larsen har skrevet i hr. Bo Kristensens tale, og sådan som også flere andre ordførere har ønsket det. Det var en ordning, hvor virksomheder, der opfyldte deres mål, blev fritaget.

Denne ordning blev afvist, ikke bare af begge arbejdsmarkedets parter, men også af Justitsministeriet, bl.a. med henvisning til grundlovens § 43, ifølge hvilken ingen skat må opkræves uden ved lov. Det er jo nogle ordentlige krabater at være oppe imod, og derfor foreligger der her et lidt andet forslag, som ganske rigtig rummer et element af kollektiv afstraffelse.

Nu ved jeg ikke, om hr. Emmert Andersen vil mene, at denne kollektive afstraffelse altid var virkningsløs. Det vil jeg ikke udtale mig om – jeg blev kasseret på grund af dårligt syn og har derfor ikke været udsat for det undtagen i sløjdtimerne i folkeskolen, hvor vi fik lov at stå i timevis, hvis nogen havde gjort noget, de ikke måtte, og ikke ville sige, hvem det var.

Jeg vil dog bekræfte, at den form for kollektiv afstraffelse ingen effekt havde. Men det kan den jo godt have i andre tilfælde.

I hvert fald var det med god grund, at jeg ændrede det forslag, jeg havde sendt til høring, til det, der nu foreligger. Dermed har jeg jo altså også illustreret, at det hverken er min stædighed eller manglende evner, som er årsag til, at